

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Vialla

TIDSKRIFT FÖR GÖTEBORGS UNGDOMSLEDARE

I detta nummer:

Hackkycklingen och favorittflickan i en göteborgsklass behandlas fångslande av BARBRO LUNDGREN och CARL-OLOF LÅNG.

Lyrikern STIG CARLSON ger råd om poesi.

Överläkare TORSTEN FREY bemöter med skärpa artikeln om ungdomsanalys och både Helsingfors och Stockholm bidrar med kritik av göteborgska förhållanden.

På danshaken i Göteborg har gjorts återbesök »fem år efteråt». Dansundervisningen tas upp och Pam-Pam presenteras.

NR 5
NOV. 1952

UTGIVEN AV:
GÖTEBORGSUNGDOMENS
SAMARBETSORGANISATION
OCH
CENTRALKOMMITTÉN
FÖR UNGDOMSRÅDEN

PRIS 75 ÖRE

Stadens första ungdomskafé, PAM-PAM, har sett dagens ljus. Vid Bjurslättis torg på Hisingen finner vi skapelsen inrymd i det s. k. medborgarhuset, i samma fastighet som samlingslokaler och bibliotek, ej alltför långt från Bjurslättis ungdomsgård.

Detta med PAM-PAM som det första ungdomskaféet är egentligen en sanning med modifikation. Ett flertal organisationer och ungdomsgårdar har i staden långt tidigare ordnat serveringsmöjligheter, ofta i kantin-stil, som komplement till sitt ungdomsarbete.

Ungdomskafé

Av

KJELL ANDERSSON

Som ett brev på posten anmäler sig naturligtvis omedelbart de varma förespråkarnas skara, såväl som det minst lika långa ledet med tvivlare — »de rynkade ögonbrynnens skara». Även den av stadsfullmäktige i januari 1950 tillsatta beredningen för förbättrande av kaféverksamheten i staden bör i PAM-PAM finna några utgångspunkter för diskussion vid sina sammanträden. Åtskilliga ungdomsledare och socialvårdare i

staden väntar nämligen med spänning på vad denna kommitté kommer att säga i en för göteborgs-ungdomen högaktuell fråga.

Behövs det ungdomskaféer? Behöver ungdomen, det må gälla de äldre stadsdelarna i Göteborg eller den expanderande stadens många nybyggda områden, denna typ av öppna ungdomslokaler? Eller: Är detta med ungdomskaféer att inbjuda till en legaliserad sysslolöshet; kafésitta, som man ibland kan höra tvivlarna använda som argument i diskussionen om kaféfrågan.

Låt oss tänka på, att åtskilliga människor är i behov av att träffa kamrater, lyssna (förlåt: »spisa») till en grammofonskiva, spela ett parti schack utan att behöva enrullera sig i en förening med den eller den målsättningen. Hur konstigt det än låter, så existerar det fortfarande en del människor, bl. a. unga människor, som inte vill delta i det allmänna armbågsjaktet efter betyg, ställning i samhället — en plats i solen. Ja, som t. o. m. kan kosta på sig extravagansen att »slösa» bort en kväll tillsammans med kamrater på »fiket». Kruket i sammanhanget är emellertid, att det är så rasande ont om ljusa och trivsamma samlingsställen för ungdom av typ PAM-PAM.

När det gäller att finna hållbara argument för ungdomskaféidéen, så skulle man också vilja peka på de möjligheter man har att genom denna verksamhetsform nå kontakt med ungdomar, en kontakt, som är nog så nödvändig, när det gäller den ungdom, som av olika anledningar ännu inte funnit vägen till ungdomsorganisationer eller ungdomsgårdar. Den motiveringen hade jag så när glömt bort. Den kan emellertid vara bra att ha, när det gäller att planera för ungdomen i kommande stadsdelar. Järnbrott, Kortedala . . .

Violla — TIDSKRIFT FÖR GÖTEBORGS UNGDOMSLEDARE

REDAKTÖR: MARIANNE LINDSTRÖM

ADRESS: UNGDOMSBYRÅN

ANSV. UTG.: ANDERS SUNDVALL

Ö. HAMNGATAN 28 • GÖTEBORG • TELEFON 17 09 20
PREN.-PRIS KR. 4:— • POSTGIRO 49118

ERIC LINDGREN'S BOKTRYCKERI, GÖTEBORG 1952

Bilaga medföljer.

STJÄRNA och HACKKYCKLING

Av BARBRO LUNDGREN
och CARL-OLOF LÅNG

Artikeln bygger på
en socialgiuppsats
vid Socialinstitutet i Göteborg.

Gullan är inte omtyckt i klassen. Hon har bara tre kamrater — de övriga tycker antingen direkt illa om henne eller ignorerar henne. Hon är klassens främsta »hackkyckling». — Berit däremot är populär och kamraterna beundrar henne. Hennes sällskap är eftertraktat och hon får representera klassen i alla möjliga sammanhang. Man kan kalla henne klassens »stjärna». Fenomen som dessa är naturligtvis inte endast märkbara i en klass utan förekommer i alla sammanhang, där barn och ungdom (kanske t. o. m. vuxna) samlas. Men vad beror det på?

Vid en undersökning som företogs över förhållandena mellan flickorna i en sjunde hjälpklass i Göteborgs folkskolor frapperades vi just av den ställning Gullan och Berit (namnen är givetvis fingerade) intog i klassen.

Dessa flickors särställning framkom genom de svar som flickorna gav på våra frågor: »Vem vill du helst sitta bredvid?», »Vem är du helst tillsammans med på rasterna?», »Vilka av dina klasskamrater träffar du, när du inte är i skolan?», »Vem tror du är mest omtyckt i klassen?» och »Vem tror du är minst omtyckt i klassen?»

Att analysera varför Gullan och Berit blivit »hackkyckling» respektive »stjärna» är svårt. Det finns dels en subjektiv förklaring som framkom då vi avkrävde flickorna motiveringar för deras svar, dels en mer objektiv. I någon mån försökte vi komma åt den sistnämnda genom att intervjua lärarinnan och undersöka flickornas sociala förhållanden, i den mån dessa var kända av skolan.

»Hackkycklingen».

Gullan bildar tillsammans med tre kamrater en isolerad klick. De är »idealiska skol-flickor», ambitiösa, solidariska med lärarinnan och skiljer sig från sina klasskamrater genom att fortfarande skvallra, något som den övriga klassen vuxit ifrån. De är vidare barnsligare än klasskamraterna, de leker sista och bollekar på skolgården, medan övriga flickor »konverserar».

Gullan dominerar den här klicken. Hon är klassens enda normalbegåvning, att hon hamnat i hjälpklass beror på utpräglade räkningsvårigheter. Hon betecknas av lärarinnan som »ensam men stark», hon tycks vara klassens mest utpräglade individualist. Kamraterna anmärker på att hon inte vill

för det första

Brita Magnuson,
unglottachef.

... är vi allihop samsatta med att tillverka tusen vinster för vårt stånd på Lottornas julmarknad, säger unglottornas ledare Brita Magnuson. På vårarna utbildar vi oss, men höstarna går åt för den stora gemensamma kraftan-

strängningen att skrapa ihop pengar.

Tyvärr har vi inte fler än 48 medlemmar just nu. Medlemmarnas maximialder sänktes från 20 till 18 år i fjol, så att många föll bort. Den skadan ska repareras här vi naturligtvis tänkt oss. Det är säkert många som till exempel vill vara med om våra trivsamma våravslutningar på lägret i Gottskär. Tro inte att vi misströstar om vår nyttiga förening. Tvärtom!

deltaga i klassens liv. Hon är »tyst och konstig», vill helst gå för sig själv.

Kamraterna känner sig dessutom olustigt berörda av vissa av hennes beteenden. När hon blir glad »hoppas» hon »på» kamraterna, »kramas, kelar och kittlas».

sig uttryck i kritik av hennes individualism. Den här anledningen till hackkycklingsställningen torde förmodligen också vara relativt vanlig i andra sammanhang. Man kritiserar av avund.

Två helt olika slags gäng hade bildats kring eftertraktade Berit och utstötta Gullan.

Enligt vår mening torde den främsta förklaringen till att Gullan blivit »hackkyckling» ligga i hennes normalbegåvning kompletterat med andra personliga drag. På grund av denna sin normalbegåvning har hon andra intressen än sina kamrater, hon lånar och läser böcker på fritiden och kan förmodligen bilda sig en självständig uppfattning om ting som ligger utanför de andras horisont. Mer eller mindre medvetet känner naturligtvis kamraterna denna Gullans intellektuella överlägsenhet och låter sin avund ta

Vi fann under vår undersökning inte några sociala förhållanden som kunde motivera Gullans särställning i klassen, inte heller hennes samhörighet med de tre övriga i klicken.

Varför avundas inte de tre kamraterna Gullans individualism? En av kamraterna känner troligtvis en viss samhörighet beroende på att både hon och Gullan har så markanta räknesevärdigheter, de andra två är klassens »duktigaste» flickor. De tre flickorna kan sägas vara auktoritetsbundna, de har ingen trotsinställning.

»Stjärnan».

Liksom Gullan är Berit den dominerande medlemmen i en klick på fyra flickor. Även denna klick är isolerad men isoleringen är mer anledning till beundran än till avund. Flickorna i klicken beskrivs av sina kamrater diffust som »käck», de är i sin attityd mer utåtriktade än medlemmarna i den andra klicken, de för kamraternas talan, »vågar bra», har »mål i mun». Naturligtvis kan dessa egenskaper också bli föremål för kritik. De beskrivs av vissa kamrater som överlägsna och »malliga», och de sågs anmärka på kamraternas klädsel och uppförande. Lärarinnan karakteriserar flickorna som »vuxnare» och »tidigare utvecklade» än de andra i klassen.

Deras attityd visar, att de är rätt vana att bli accepterade, för att inte säga uppskattade. De har en lugn medvetenhet om sin ledande ställning i klassen. På skolgården promenerar och konverserar klickmedlemmarna på ett »vuxet» sätt, och samtalsämnet är ibland »pojkar», något som kanske gör att kamraternas beundran förstärks.

Berits ledarställning i klassen beror kanske till en viss del på att hon tillhör denna beundrade klick. Hon syns vidare vara en ledarbegävnig med en sådana alla karakteristika: Lärarinnan betecknar henne som »dominerande och hård». Kamraterna beundrar henne som käck och klämmig och lyder henne. Den naturliga aversionen mot ledartypen tycks i någon mån utjämnas av att hon är »snäll», »lugn» och »inte kivas».

Hennes stjärnställning beror förmodligen helt på dessa personliga ledaregenskaper. Hennes tidiga mognad och självständighet kan till någon del bero på en social faktor, utpräglat otillfredsställande hemförhållanden. Hon är yngst i en talrik barnskara hos en ensam moder.

* * *

Som förut påpekats möter man dessa två typer: »hackkycklingen» och »stjärnan» i många olika sammanhang. Vad som i många fall utmärker både »hackkycklingen» och »stjärnan» är deras särpräglade individualitet, deras starka personlighet. Båda har de egenskaper som konstituerar en ledar-

typ. Att den ena blir »hackkyckling» och den andra »stjärna» kan ibland bero på att de »hårda» ledardragen hos »stjärnan» kompenseras av diplomati och en trygg medvetenhet av att vara omtyckt, medan »hackkycklingen» känner sig orättmätigt förbigången, blir aggressiv och låter sin individualitet »spela över».

Det är också viktigt att »stjärnan» inte är alltför överlägsen sina kamrater. Dessa måste kunna identifiera sig med henne. De känner däremot lätt en aversion blandad med fruktan och avund mot en ledartyp som står alltför högt över dem, och som de inte »förstår». En sådan ledartyp blir »hackkyckling».

En tredje möjlighet är att två ledartyper rivaliserar om »stjärntiteln» i klassen eller gruppen. Den ena vinner och blir »stjärna». Den andra blir till följd av sitt nederlag, och för att den accepterade »stjärnan» inte »tycker om» henne, lätt en »hackkyckling».

Att direkt angripa orsakerna till »stjärn» respektive »hackkycklingsställningen» och åstadkomma en förändring torde för en utomstående vara omöjligt.

Vi tror däremot att man kan uppnå en hel del enbart genom att inte helt acceptera ungdomarnas »val» utan även räkna med att »hackkycklingen» i en annan grupp, en annan konstellation, kan vara av positivt värde genom sina ledaregenskaper.

SKVALLERSPEGEL. Har ni sett Hon dansade en sommar, dansar ni, dricker ni frågades ett gäng ungdomar i Betlehemskyrkan nyligen och de svarade genom att med uttryckslösa ansikten i hemlighet trycka på en knapp i en elektrisk »skvallerspegel». Svaren räknades och med den finurliga apparaten kunde man göra en anonym undersökning av gruppen. Det visade sig att biobesök inte minskade antalet kyrkobesök i Göteborg. Undersökningen pågår i flera församlingar av Svenska Missionsförbundet.

»Återbesök» på danshaken

Göteborgs ungdom dansar bättre än stockholmarna

År 1946 och 1947 gjorde ungdomskommittén i Göteborg en undersökning av Göteborgs danshak, vilken blev grunden för tabellen med värdeomdömen i betänkanudet. Till detta nummer har Vi alla gjort »återbesök» på Göteborgs dansställen. Den här gången blev genomgången naturligtvis ytligare och snabbare, men den gav ändå en ganska god blick av standarden.

Stil Göteborg.

Resultatet blev på det hela taget detsamma som 1947 fastän hr Benzels inställning var mer positiv. Sporthallen fick bättre betyg denna gång, medan däremot Star befanns vara ett direkt avskräckande tillhåll, trots att det byggts om och förbättrats sanitärt sedan sist. På de flesta håll hade man tagit in alldeles för mycket folk — på Skanstull dubbelt mot vad som ryms enligt en hastig uppskattning av en vaktmästare. Överhuvudtaget tyckte hr Benzel att klassen på danshaken är betydligt högre än i Stockholm, att dansstilen är mer städad och korrekt och att ungdomarna uppför sig bättre. Dansstilen är jämn, medan i Stockholm varje ställe ofta har sin stil, den populäraste syns på teckningen.

Stil Stockholm.

Danslärare Benzel har erfarenhet av den saken, eftersom han i ett par år undervisat ungefär 2.000 ungdomar i dans i Fritids-

verksamheten i Stockholm. Just nu sköter han dansundervisningen för Halmstads ungdomar i folkskolans regi.

Intrycken från rundvandringen redovisas här nedan:

Kungsgillet: Publiken tycktes vara mellan 20 och 25 år, städad. Dansstilen god och korrekt och Sven Sjöholms musik bra. Fel att det inte finns sittplatser med bord, där publiken kan sitta och prata, det förbättrar stämningen. Tråkig entré.

Kungshall: Lite mer blandad publik, sämre luft och inte så bra dansstil. Toalett-förhållandena lika dåliga som 1947.

Skanstull: En söndagskväll med modern dans bättre än gammaldansen. Samma stil som Kungsgillet, men publiken äldre, 25—30 år. Bra luft, bord och stolar att sitta vid, pojkarna bjuder upp ordentligt. Men för mycket folk. Avsedd för 250, men vakten gissade på 500 besökare.

Virveln: Över 500 personer, men rätt bra utrymme. 20—30 år. De många och branta trapporna förtar lusten hos spritpåkade att ta sig dit, försäkrades det.

Vauxhall: Publik på 18—25 år. God plats på dansgolvet och stilen inget att anmärka på en gång för en danslärare. Städat, trots de lite ruggiga, men rätt trivsamma lokalerna.

Hittills hela tiden första klassen jämfört med Stockholm.

Sporthallen: Allmänna intrycket närmast detsamma som Folkets park på landet. Ladliknande lokal och dåligt golv, men inte otrivsamt. Publiken enkla, hyggliga arbetare. 35 år medelåldern. På lördagarna tas spritflaskor i beslag över dansen.

Star: Kan ej jämföras med övriga ställen.

Sjaskig stämning. De flesta tydligt spritpaverkade och många bråkiga. Publiken har medelåldern 30—40 år och är övervägande manlig. Låg klass på det kvinnliga inslaget.

Troligen fortfarande ett tillhåll för prostituerade. En ensam polis vid utgången verkade maktlös. Sanitära förhållandena däremot bättre, ombyggt 1949.

Dansundervisningen

I förra numret lovade redaktören att ta reda på möjligheterna för göteborgs ungdom att lära sig dansa. Utöver dansskolorna av varierande klass och med förhållandevis höga terminsavgifter — vilka redovisas i ungdomskommitténs betänkande — finns inte mycket att välja på. Bristen på bra och inte för dyra danslärare ställer överallt stora hinder i vägen, när ungdomsgårdar och föreningar vill ta upp den moderna dansen. På en del ungdomsgårdar har man ordnat saken mer eller mindre provisoriskt.

— Har ni dansundervisning, frågade Vi alla, och svaren löd:

Bagaregårdens ungdomsgård: Nej, svårt få tag i kvalificerad kraft. Bättre med ingenting alls än ha dålig ledare. Det vet jag av erfarenhet, framhåller Kjell Jansson.

Bjurslättis ungdomsgård: Nej.

Burås ungdomsgård: Har haft, men deltagarna tyckte dom kunde det där.

Krokängsgården: Nej.

Kyrkbyns ungdomsgård: Nej, bara gammaldans.

Källtorps ungdomsgård: Inte för närvarande. Oerhört ont om danslärare, många ungdomsråd har ringt och frågat om man kan sätta igång kurser, säger Rune Oscarsson. Hösten 1948 hade vi Annie Precht som lärare, det blev för dyrt med 60 kronor för 1½ timme. Hennes extremt engelska stil passade inte heller ungdomarna. Den kräver för stort utrymme. Säsongen 51—52 hade vi träning i modern dans varannan onsdag, först med pojkar över 14 år, sedan med flickorna, och jag ledde själv träningen. Det slog ganska bra ut. Skolungdomen går annars mycket på dansinstitut, men jag tror inte de får ut så mycket av det.

Lundby ungdomsgård: Vi har nyss börjat dansträning en gång i veckan vid samkväm, men annars har vi ingen dansundervisning. Jag tycker det är svårt att skapa trevlig atmosfär vid modern dans och vill hellre att ungdomarna sysslar med något annat, svarar Hedvig Nordwall.

Det fordras speciella kvalifikationer av en danslärare på en ungdomsgård. Han måste ge ungdomarna något av sin personlighet utöver själva dansen.

Många av de våra går på dansinstitut.

Majornas ungdomsgård: 10—15 pojkar lär sig dansa varje torsdag under ledning av Nils Lindström, som arbetar på gården. Pojkarna vill inte ha flickor med i början och det slipper de. En mer avancerad grupp får specialundervisning.

Mossebergs ungdomsgård: Ännu inte.

Nordgården: Ingen dans på grund av lokalbrist.

St. Katrinelunds ungdomsgård: Dansundervisning varje fredag för ett 40-tal ungdomar. Gårdens amatörorkester sköter musiken och en flicka som gått på dansskola undervisar, bland annat i tango, stilla vals och foxtrot.

Barnavårdsnämndens inackorderingshem för pojkar:

Ramsäterhemmet: 1949—50 samt 50—51 dansundervisning med fru Annie Precht som lärarinna. Slutade därför att det kom så många äldre pojkar som kunde dansa. Nu ny uppsättning och ska börja till nyår igen. Flickor brukar inbjudas från Källtorps och Lundby ungdomsgårdar. Pojkarna lär sig uppträda hyfsat.

Kusttorget 30: Pojkarna går på Göteborgs Dansinstitut.

Författaren Stig Carlson har nyligen vistats en veckas tid i Göteborg och hållit föreläsningar om arbetarrörelsens kulturprogram i de socialdemokratiska ungdomsklubbarna. Stig Carlson, som är lyriker, skriver fängslande för Vi Alla om det svåra ämnet poesi.

»Diktens uppgift är ingen» har Harry Martinson en gång sagt. Det är ett uttalande som i paradoxens form utsäger det enkla faktum att dikten, poesin aldrig får möjligheter att publikt mäta sig med andra moderna företeelser såsom filmen och pressen. Dikten kanske i tillkomstögonblicket endast riktar sig till en person, d. v. s. diktaren själv, men i och med att den offentliggjorts får den en verkningsradie som begränsas endast av läsarnas intressen. Dikten vänder sig inte till någon speciell person, den vän-

VÄGAR TILL POESIN

Av STIG CARLSON

der sig till den som söker den — för att fortsätta Martinsons tankegång. Inga statistiska undersökningar kan någonsin utreda vilken »betydelse» en enskild dikt eller en diktsamling haft. Här multnar alla kvantitativa måttsatser — och diktaren blir för det mesta svävande i okunnighet om läsarens reaktioner. Vad han får veta är kritikens, d. v. s. specialisternas tycken — och dem kan han vanligtvis. Ett och annat brev kan ge honom besked om att dikten »hjälp», »styrkt» eller verkat »förlösande» i en viss individuell situation.

Nu är det ju så att den moderna poesin arbetar med ytterst speciella medel. Redan dess yttre struktur gör den svårtillgänglig för de allra flesta »genomsnittsläsare», som av en text kräver en rak tankegång, ett

precist uttryckssätt och uttömmande besked. Den moderna poesin avböjer alla krav i den vägen, men kan naturligtvis ändå inte existera utan ett visst publikt svar. Få företeelser utlöser så extrema irritationer som just den moderna, »modernistiska» poesin. Den oinitierade och ovane läsaren reagerar negativt, känner sig förolämpad när han upptäcker att hans invanda uppfattningsredskap inte räcker till. Vanligtvis tar detta sig uttryck i ett förnekande av varje värde i dikten ifråga och/eller ett generellt utdömande av hela den moderna poesin. Då möter vi hela arsenalen av negativer: »obegripligt», »pretentiöst», »meningslöst» etc.

Till dels återfaller naturligtvis dessa reaktioner på poesin och på poeterna. Ty varför kan man inte göra det lite »lättare» för folk? Följer man nu den tankegången en bit på vägen uppnår man ganska snart en punkt där frågan om poetens konstnärliga integritet aktualiseras.

Nej, jag tror inte att man kommer någonstans på den linjen. Ty, som Gunnar Ekelöf uttryckt det: »En diktares första uppgift är att bli lik sig själv, att bli människa. Hans första plikt — eller snarare hans bästa medel att komma fram till detta — är att erkänna sin obotliga ensamhet och meningslösheten i sin vandring på jorden».

Vilka vägar ska då provas för att förverkliga åtminstone något av den breddning av lyrikerintresset, som de flesta tycks vara ense om är önskvärt?

Jag tror inte på »popularisering» i vanlig mening. Under nu ganska många år har jag praktiskt provat olika metoder och tillvägagångssätt inom olika folkbildningsorganisa-

NÅGRA LÄSTIPS:

»Poeter om poesi», Stockholm 1947, pris 9: 50.

Bengt Holmquist: Svensk 40-talslyrik, Stockholm 1951, pris 3: —.

»Lyrisk tidsspegel», Lund 1947, pris 7: 50.

Gunnar Tideström: Lyrik från vår egen tid, Lund 1945, pris 2: 60.

tioner. Resultaten är inte entydiga och går inte att precisera fastställa, men några detaljer tror jag mig om att kunna svara för.

Jag har iakttagit att redan sättet att läsa en dikt högt har betydelse när det gäller åhörarnas fattningsmöjligheter. Även den mest fulltonade dikt blir direkt outhärdlig om den läses på fel sätt, med bristfällig eller överdriven betoning, felaktig pausering etc. Det är klart att dessa moment i det muntliga framförandet är av större vikt när det gäller ometrisk, orimlad poesi än beträffande den traditionellt rimmade dikten där ju strofbyggnaden och sluttrimmen ofta ger rytmen direkt. Många gånger har jag fått det beskedet, att inte var ju det här så märkvärdigt bara dikten blir läst på »rätt» sätt. Tyvärr finns det inga patentlösningar på hur modern dikt ska läsas, men jag tror att var och en som ger sig lite tid och underkastar sig någon möda kommer fram till ett hyggligt resultat.

Är det fråga om en »svår» dikt kan det ofta vara nödvändigt att försöka analysera fram vad det är författaren velat uttrycka — men en knappologisk detaljanalys är jag ingen vän av. Varje deltagare i en sluten krets kan ju t. ex. tala om vad han eller hon känt och upplevt just inför den här dikten; sedan jämför man sina intryck och kommer ofta till förbluffande mogna resultat. Men visst måste man ta tid på sig!

Idealet är naturligtvis någon form av seminarium. Man beslutar på förhand vilka dikter som ska behandlas under ett antal kvällar, letar fram lite biografiska detaljer kring författarna ifråga, undersöker vilka tidsmässiga inflytanden författarna arbetat under, läser dikten upprepade gånger och övergår sedan till en gemensam penetrering. Vars och ens erfarenheter är olika; tillsammans tagna kan de ge något av den slutgiltiga »lösningen».

Jag tror inte på lyrikens möjligheter i stora publika sammanhang. Det blir prolog = diktens död för det mesta. Men en grupp likasinnade, d. v. s. människor som är intresserade och har behov av att syssla med poesi, kan få ut oerhört mycket av en metod sådan som den här skisserade.

PAM-PAM

Bjurslättsgrebbarna Bert Monthelin och Kent Jansson tar ett parti schack på kvällskvisten. På väggen »Sensommar», en av de tavlor God Konst lånat ut till Pam-Pam.

Under stor uppmärksamhet från pressens sida har stadens första ungdomskafé öppnat vid Bjurslättstorg. Pam-Pam blev omedelbart populärt bland ungdomarna och starten blev god. »Sigge» Johansson från Bjurslättens ungdomsgård tänker uppehålla kontakten mellan gården och kaféet, där Karl-Göran Hedbärj står för det materiella. Bordtennishall, spel av olika slag, grammofon och tidskriftshylla finns till hands för besökarna. »Experiment Pam-Pam» stod det i en tidningsrubrik och än så länge får man väl fortsätta att kalla ungdomskaféet för ett experiment.

Sedan finns det säkert många andra metoder, minst lika verkningsfulla. Men någonstans måste man börja!

Yvonne Jubel driver upp en vas på Bräckeskolans ena drejskiva, t. h. och t. v. stoppar Gunnel Johansson krus och askfat i Karl Johansskolans ugn för den svåra bränningen. Troll och lustiga djur är bräckebarrens favoritmotiv visar Anna-Lisa Brodin, Kate Gustafsson och Siv Andersson nedan t. v. Och här ovan demonstrerar Elsa Kulle-Petersson på Slöjdföreningens skola konstnärligt fullgod keramik av henne själv och Inga-Lisa Ahlhage.

LIVAT MED LERA

Forma i lera och bränna i ugn är tjusiga sysselsättningar för ungdom som tycker om att skapa med sina händer och inte överkomliga. I Karl Johansskolan har man i över ett års tid haft en brännugn stående i ett hörn av ett klassrum, där den tilldragit sig ett enormt intresse från deltagare och icke deltagare i Anna Wedins keramikkurs. Nu har Bräckeskolan skaffat en likadan, lätthanterlig ugn, pris 600 kronor, och placerat i sin rymliga källare. Där finns också drejskivor, en elektrisk och en sparkskiva, och det är grejor det för Anna-Lisa Brodins keramikflickor. Vi alla-kameran gjorde i sammanhanget ett besök på Slöjdföreningens skola för att visa vad durkdrivna riktiga keramiker åstadkommer.

TORSTEN FREY

bemöter Niels Nielsen

Niels Nielsens åsikter i nr 4 bemöts med skärpa av den kände göteborgspsykiatrikern och överläkaren vid Sahlgrenska Torsten Frey. Även redaktör Stefan Oljelund har vänt sig mot artikeln. Han har inte skrivit något inlägg, men framhåller att åsikterna är direkt farliga för ungdomen.

Till Redaktören för »Vi alla».

I oktobernumret för Eder tidskrift finnes under rubriken »Ungdomsanalys bra terapi» infört en intervju med doktor Niels Nielsen. De uttalanden som där göras kan på grund av sin ovederhäftighet icke få stå oemotsagda.

Doktor Nielsen yttrar bl. a.: »Det är myndigheternas fel, att den psykiska vården av ungdom är så eftersatt i Sverige. Här håller man envist fast vid den sociala och moralistiska inställningen och rättar behandlingen därefter. Den psykoanalytiska sidan av vården fördöms kategoriskt. Enligt min uppfattning är enbart social behandling ytlig».

Mot detta kan sägas: Knappt något västerländskt lands myndigheter har ägnat ungdomsvården så stort intresse som Sverige.

Icke heller tror jag att något annat land kan uppvisa en mindre moralistisk attityd än den, som så småningom vuxit fram här. Säkert är att England och Amerika icke kan göra det, ehuru publikationer från vissa forskningscentra möjligen kan synas vittna om motsatsen. Våra kriminalvårdprinciper torde också i »mjukhet» och tolerans vara mer avancerade än något annat lands.

Psykoanalytisk behandling av alla våra ungdomsvårdsfall är utopisk. För den stora massan av ungdomar måste man nog under oöverskådlig framtid nöja sig med huvudsakligen miljöterapi. Om man har att välja på att med intensiv psykologisk behandling

söka behandla ett mycket litet antal fall eller att ingripa och hjälpa den stora massan av ungdomar, som befinner sig i nöd, vad gör man då?

Det verkar också som doktor Nielsen hade alltför ringa kunskap om den verksamhet som bedrivs vid de psykiatriska barnavdelningarna i Uppsala, Stockholm, Lund, Göteborg, Karlstad m. fl. Och vilket land kan uppvisa ett principbeslut om psykiatriska barnavdelningar vid varje centrallasarett. Dessutom borde väl Erica-stiftelsen nämnts. Hur vet doktor Nielsen att en analytisk utbildning inte betraktas som merit vid behandlingen av missanpassade barn i Sverige? Det räcker förvisso inte med *bara* analytisk utbildning. Det har vi så småningom fått lära oss!

Doktor Nielsen säger vidare: »När svenska psykiatriker med uppenbar förtjusning sysslar med att ge elektrochocker, väga provrör och föra statistik kommer man osökt att tänka på svenskarnas tekniska begåvning. — Det är nog sant att svenskarna inte är psykologer. Men den kroppsliga behandlingen räcker inte för något så ömtåligt som människopsyken».

Här insinuerar doktor Nielsen att svenska psykiatriker skulle ge ej sakligt motiverade behandlingar. Elektrochockbehandlingen har sin givna plats vid behandlingen av *vissa* psykiska sjukdomar. Sådan behandling ges i minst lika stor utsträckning vid många psykoanalytiskt inriktade kliniker i den övriga världen, inte minst i U. S. A. Barn har i detta land aldrig behandlats med elektrochock! Doktor Nielsen saknar erfarenhet och kompetens att yttra sig i denna fråga.

Beträffande uttalandet att människopsyken är för ömtåliga för kroppslig behandling, måste detta betecknas som rent nonsens! En klyscha som kanske duperar vid första ögonkastet. Kropp och »själ» äro en enhet och varje påverkan av individen, vare sig detta sker med samtal eller genom olika

Lottorna hade tänt stor brasa åt deltagarna och serverade varm soppa.

Den 25—26 oktober gick SM i budkavleorientering i det ödsliga Risveden. Resultatet har granskats och redovisats i dagspressen, men — hur många känner arbetet bakom denna idrottsfest.

92 lag — 276 löpare — samlas från hela landet för ett enda dygn. De avverkar tre banor på sammanlagt 4 mil med 20 kontroller, samt vänder omgående tillbaka till vardagsbestyren.

»Vi alla» har passat på att fråga banläggaren Moss-Erik Johansson och hans medhjälpare Kurt Mattsson och tävlingsledaren Rune Widarsson vad som kan ligga bakom en sådan tävling. Hör och häpna!

Banläggarna började sitt arbete den 28 november 1951. De har använt 37 dagar på banan och därvid färdats 548 mil. Tre veckor före tävlingsdagen har arrangörerna disponerat egen tävlingsexpedition i Göteborg. Hela sista veckan arbetade dagligen ett femtontal personer till klockan ett och två på natten.

Skogen ger själva tävlingsplatsen, men resten måste arrangeras. Ur materielförteckningen har vi antecknat: 12 tält jämte 10 säckar ved för uppvärmning, 15 presenningar, halm, 4 stora grytor för varmvatten åt löparna, ett 20-tal spänner och baljor, 2 strålkastare, 20 fotogenlyktor, 15 bord för funktionärer, 300 m. rep för avspärrning, 50 rullar snitselpapper, fågelschas för markering av farliga passager, högtalaranläggning och megafoner, skrivmaskiner och dupliceringsapparat för tävlingsexpedition, varm buljongsaft, kaffe och havremust för löparna. På tävlingsområdet måste broar byggas. Översvämningsområden måste markeras på tävlingskartan. Genom underhandlingar med jaktvårdssällskap och enskilda blev all jakt inställd inom området under tävlingsdygnet.

Själva tävlingsdagen var 125 funktionärer i arbete. För transporter användes 9 bussar, 10 lastbilar och 18 personbilar. Förbindelser uppehölls genom 2 radiostationer och 2 fälttelefoner.

Vad kostar detta? Arrangemangen går till närmare 8.000 kronor. Detta får deltagarna betala genom olika avgifter. Därtill kommer deras utgifter för resor, förlorad arbetsförtjänst, utrustning m. m. Sammanlagt torde för denna tävling omsatts 35.000 kronor.

I allt ett jättearbete, som vilar på intresse, idealitet och offer.

A. R. S.

åtgärder för att förändra kroppstillståndet påverkar individen i dess helhet.

Många »psykiskt» sjuka bli restlöst friska efter endast »kroppslig» behandling, som väl är även ofta utan någon behandling alls!

Göteborg den 10 november 1952.

Torsten S:son Frey.
Överläkare.

HALLÅ DÄR! Ett splitter nytt ungdomsprogram i radio har startats av Svensk-London. Serien sänds om torsdagarna från BBC och kallas Hallo there! Lyssnarna själva väntas medverka. De får sända brev med uppslag och de roligaste av dessa lovar Radiotjänst spela in och skicka över. Vem griper chansen att bli radioman respektive -kvinna vid unga år?

Det är också ett sätt att bjuda gäster och sedan begära att man fritt ur hjärtat ska säga vad man tycker om steken eller soffmadrasserna. Här har man under ett par dagar fått njuta gästfrihet och vänskap från Göteborgs ungdomsbyrå och dess ungdomsgårdsledare och så kommer redaktören och begär att man ska tala öppet om vad vissa ögonbrynsrynknings under samvaron betydde. Det är ett sätt . . . men redaktören får ta ansvaret och hon har lovat att försvara mig vid ett förnyat besök. Och jag ger vem som helst chans att komma hem till mig och titta bakom möblerna.

Och så till intrycken. Det slog emot mig en viss doft av social ambition då jag travade omkring på ungdomsgårdarna eller deltog i samtalen. Den satt i den utförliga årsberättelsen, den dök upp i strävandena att få kuratorsverksamhet för svårangepassade ungdomar, den tittade fram genom uppläggnings av arbetet och i samtalen därom och jag kände också flera gånger hur funktionärerna såg på sitt arbete som en i hela sin utformning social apostlagärning.

dem som kommer med till aktivitet och intresse.

Inte för att jag ett ögonblick tvivlar på att det kan vara roligt på en ungdomsgård i Göteborg. Men en stilla fråga — är det verkligen de rätta ungdomarna som har roligt? Ni har en uppdelning som förvånar den som grubblat lite grand på problemet.

Först går ni ut på gatorna och bjuder in dem som vill vara med och slöjda eller sy eller teckna eller läsa engelska och så delas kvällarna i klubbrummen in mellan dem som kan mobilisera intresse för något av allt detta ni bjuder på. Men de tvehägsna, de passiva, de ännu omornade som inte vet och inte riktigt vill. Åt dem öppnar ni kaféet eller lokalen med fiaspel och grammofonplattor. Vad kan det nånsin bli av det gänget — berövade sina kamrater som kunde hjälpa till att dra ekipaget upp ur dypölen?

I allmänhet blir det platt intet. Men de där som gillar slöjd och knåp de jobbar

»Ni är för sociala»

Röst från Stockholms Fritidsverksamhet

Men, säger du, social ambition är väl grunden för vårt arbete? Det är väl motiveringen för att ungdomsgårdar överhuvud finns till?

Naturligtvis är den sociala ambitionen nödvändig men vi motverkar vårt syfte om vi tapetserar väggarna och förstugan med den. Du och jag och våra medhjälpare har det sociala målet klart för oss — men de ungdomar som är föremål för våra omsorger får inte känna den.

Inte du själv utan den verksamhet du sätter igång har social verkningskraft. Och för att du skall få pojkarna och flickorna på allvar med i denna socialt verkande verksamhet så får du bädda omkring och linda in ambitionen, låta resa ett utanverk som ser trevligt ut, fylla din verksamhet med ljus och glädje och därigenom inspirera

stadigt på i sitt gäng och får ihop både en blompinne och ett grammofonskåp innan äktenskapet sätter in eller lumpen. Och dom har nog roligt på ungdomsgården även om jag inte tror att dom lyfts särskilt högt genom att oförtrutet gnaga med skrubbhjveln eller sandpappret.

Vad syftar ungdomsgårdsverksamheten till? Åt fanders med alla de ambitiösa grupperna som ger utställningsföremål och statistik. Låt oss i stället försöka att få så många som möjligt att glänta lite grand på dörren till sitt eget själsliga innanmäte. Låt oss få så många som möjligt att känna en varm våg av samhörighet med någon eller några kamrater.

Om vi kunde lära dem som kommer till oss att umgås med varandra på ett naturligt sätt — att fylla livet för varandra. Det vore

oändligt mycket mer värt än åttahundra sömmade fästmanskuddar i rad.

Och det skall kunna gå att omsätta detta program på det här sättet. Låt oss ta de ungdomar som kommer till gården och försöka intressera dem för att hålla ihop i andra grupper än dem som hobbyintressena anger.

En klubb i det hörnet, en annan klubb i nästa. Du och jag och Monica och Stikkan vi ska genomföra något tillsammans. Vi ska resa någonstans, vi ska samla till något eller vi äger något gemensamt om det så bara är en bok eller ett par grammofoonplattor. Vi träffas ibland och företar oss något. Vi kan diskutera eller se på film, vi kan jobba med något (ibland kanske t. o. m. med en fästmanskudde eller ett blomsterbord). Men det huvudsakliga i vår gemenskap är detta att vi tillsammans vill skapa något, försöka något. Ibland råkar vi i luven på varandra — men vi tar i på nytt och lär av svårigheterna.

Så ser jag ungdomsgården — som centrum för klubbar som i demokratisk anda (utan att demokratin nämns) lever sitt liv och fyller vardagen för de ungdomar som enrollerat sig. Som gör en social insats (utan att någon skulle komma på idén att

ens andas ordet) genom att lära vem det vara må att skapa sig ett mått av glädje och värme för livet — och skapa det i gemenskap med andra.

Och i enlighet därmed tror jag också att ungdomsgården skall vara en positiv institution, som tar initiativ, som vågar djärva grepp, och som tar hänsyn till att vad en ung grabb eller flicka allra helst längtar till näst efter värme och sympati det är *spänning* och *omväxling*.

Och om jag får säga en sak till innan det är dags att tacka så vore det: Ungdomsgården skall också vara ett centrum för nöjeslivet för den ungdom som besöker den. Och är man ung så har man behov av mycket glädje — tids nog blir man helsvensk och värdig.

Försöker du så skall du se att det går att förena, klubbarna och nöjena och din ambition att lära och fostra. Det är bara det att du måste ha klart för dig vem ungdomsgården är skapad för — dig eller ungdomarna.

B. Lindfors.

P. S. Tro inte därför att vi löst ungdomsgårdsverksamhetens problem i Stockholm. Men efter den linje som ritats in ovan kommer den småningom att lösas. D. S.

»KYRKAN och UNGDOMEN»

Svar.

På »fighting spirit» i Rolf Andersons artikel i nr 2 av »Vi alla» är inte att ta miste, men sakligheten har blivit lidande på skribentens iver att få utdela storsmockan. Kyrkans försummelse är stor, det skall villigt erkännas, men det finns faktiskt positiva sidor i den kristna ungdomsverksamheten, som det skulle hedrat artikelförfattaren att ha haft med i sin uppsats.

Visst vore det önskvärt med ungdomsgårdar i samband med kyrkornas och frikyrkornas lokaliteter. Men är det Rolf Anderson alldeles obekant att sådana redan finns. Mäster Olofsgården i Stockholm är

ett föredöme för ungdomsgårdar överhuvud. Och medan Stockholm nämnes, kan det kanske inte vara ur vägen att påminna om den icke obekanta idrottsföreningen »Matteuspojarna». Detta senare som ett inlägg i debatten om »de religiösa» inkräkthet och verklighetsfrämmande syn på tingén. Men varför skall vi gå till Stockholm för att finna exempel? Har verkligen Rolf Anderson undersökt om det inte i vår egen stad finnes någon kristen ungdomsverksamhet, som arbetar med exempelvis ungdomsgård och ungdomshem? Man tvivlar på några större ansträngningar från skribentens sida i detta avseende när man vet att sådan verksamhet bedrivs i denna stad sedan flera år tillbaka.

Det skall inte stickas under stol med

VARNINGENS ORD FRÅN HELSINGFORS

Undertecknad, som för ett år sedan hade förmånen att under en månads tid få vistas i Göteborg i egenskap av utbytestjänsteman på ungdomsbyrå, har med glädje hälsat tillkomsten av »Vi alla», som redan från starten intagit en ohotad tätplats bland nordens ungdomstidskrifter. Ungdomsarbetets organisation i Göteborg, som den 2 oktober diskuterades i Folkets Hus' T-sal och vilket möte Eder tidning sedermera refererade, intresserade mig redan under min vistelse i Göteborg. Må det därför tillåtas en outsider, som känner stark släktskap med Göteborg och i synnerhet dess ungdomsarbete, att taga till orda i frågan.

När kommunalförvaltningen i en stad av Göteborgs eller Helsingfors' storlek griper in i ungdomsarbetet, är resp. kommunala organs inställning till det fria ungdomsarbete, som redan existerar på orten, ett av de första aktuella problemen, som inställer sig. Det finns då närmast tre alternativ att välja på: 1. Giva sitt odelade stöd åt de fria organisationerna. 2. Låta de fria organisationerna arbeta som förut, utan annat stöd än små pekuniära understöd. 3. Motarbeta de fria organisationerna genom att utan

att även de mest lovande initiativ till kristen ungdomsverksamhet saboterats av beskäftiga personer och myndigheter, som satt stämpeln »religiöst, urtråkigt» på arrangementet. Men däremot varken kan eller skall kyrkan vattna ur vad den lär om kristen livsåskådning så att det bara rätt och slätt blir populärföreläsning.

Detta genmäle är ansett som ett komplement till Rolf Andersons artikel, som synes mig vara behäftad med stora brister. Skulle artikelförfattaren vara ytterligare intresserad av kristen ungdomsverksamhet av idag står signaturen gärna till tjänst med upplysningar. Namn, adress och telefonnummer finnes på »Vi allas» redaktion.

»Leeson».

hänsyn till dessa sätta i gång med ett omfattande kommunalt ungdomsarbete.

Tyvär har det visat sig att vederbörande organ ej alltid förmår värdesätta de fria föreningarnas verksamhet tillräckligt högt. Man stirrar sig blind på de många uppgifter som föreligger innan ungdomsproblemet kan lösas och glömmar den värdefulla hjälp man har i de föreningar, som i årtal arbetat med samma problem, men i brist på medel ej kunnat röna den framgång, som krafterna skulle ha förslagit till. När Helsingfors stads ungdomsnämnd år 1948 startade sin verksamhet, insåg några vidsynta herrar i nämnden detta, och ett av nämndens första principbeslut gick också ut på, att nämnden som sådan ej skulle bedriva eget ungdomsarbete annat än i undantagsfall, men i stället på allt sätt understödja och försöka effektivisera det fria ungdomsarbetet. Nämnden har tills dato icke behövt ångra detta sitt beslut.

En annan fråga är till vilket kommunalt organs förvaltning ungdomsarbetet skall hänföras. I Sverige har man rätt allmänt ansett att det hör till barnavårdsnämndens arbetsfält. Även i vårt land startade det kommunala ungdomsarbetet som filial till barnskyddsarbetet, men på de flesta håll har man numera frångått detta system och i stället bildat självständiga ungdomsnämnder. Detta senare förfarande har från början tillämpats i Helsingfors, där ungdomsnämnden tillsattes av stadsfullmäktige, arbetar fritt inom ramen för egen budget (som inom parentes sagt nästa år stiger till c:a 15 milj. mark) och är direkt underställd stadsstyrelsen.

Kjell Andersson ansåg i debatten i Folkets Hus att en ungdomsdelegation bör vara direkt knuten till barnavårdsnämnden. Hans motiveringar härför håller dock icke i Finland och jag har för mig att de även i Sverige kan förefalla rätt svaga. För det första har åtminstone våra barnskydds-

nämnder ingen som helst erfarenhet av *det fria ungdomsarbetet*, som väl i detta fall ändå är den bärande faktorn.

För det andra är det alldeles riktigt att man ej kan skilja på ungdomens fritids- och socialfrågor, men däremot kan och bör man skilja mellan renodlade vård- och skydds-uppgifter, som otvivelaktigt hör barnskyddsnämnden till, och åtgärder till förmån för sund, frisk ungdom (förebyggande åtgärder), som ingenting har med vårdverksamhet att göra. Dessa senare uppgifter kunna väl hänföras till en ungdomsstyrelse eller ungdomsnämnd, vars verksamhet snarare kan jämföras med barnträdgårdarnas verksamhet (verksamhetens art densamma,

Kurt Forsman om

T-salsdebatten

riktar sig bara till olika åldersgrupper) än med barnskyddsmyndigheternas arbete (verksamhetens art är helt annan, åldersgrupperna kan sammanfalla).

Varför inte fristående?

Det förvånar mig att i den aktuella debatten ingen göteborgare överhuvudtaget tänkt sig möjligheten av en fristående ungdomsstyrelse. Det är visserligen sant, att politiseringen av ungdomsarbetet kan synas vara konsekvensen av ett sådant förfarande, men den faran är sist och slutligen inte så stor (i synnerhet icke i Sverige, där de politiska motsättningarna tills vidare äro rätt små jämfört med t. ex. Finland). I Helsingfors var farhågorna i det fallet mycket stora, men visade sig dessbättre vara fullkomligt grundlösa.

En av deltagarna i debatten lär ha påstått, att ungdomsarbete är detsamma som att bygga sjukhus och hamnar. Detta är fel.

Ungdomsarbete är nämligen ett arbete med levande varelser, icke med byggnader och kajer.

Om föreningarna i Göteborg blivit lidande på ungdomsgårdarnas verksamhet, vilket en del debattinlägg tyder på, så är detta ett allvarligt

memento för det kommunala organ, som bär ansvaret härvidlag. Kommunalisering av ungdomsarbetet är nämligen farligare än politisering. Och där den frivilliga, spontana expansionslusten i föreningarna hämmas till förmån för ett kommunalt ungdomsarbete, vars styrka ligger i de resurser, som står till dess förfogande, där har kommunaliseringen redan gjort insteg.

För långt driven demokratisering.

Till sist några ord om de många ungdomsråden. Jag har för mig att organen, som sköter ungdomsarbetet i Göteborg, är för många. Ett viktigare beslut skall gå den långa vägen från motionären = föreningen via ungdomsrådet, ungdomskonulenten, centralkommittén, barnavårdsnämnden och stadsstyrelsen till stadsfullmäktige, som fattar slutligt beslut i ärendet. En imponerande rad viktiga institutioner visserligen, men en för lång och tidsödande väg, en för långt driven demokratisering.

I Helsingfors har vi ett enda ungdomsråd (d. v. s. två, men det beror på språkförbistringen), som i sig sammanför både ungdomsrådets och centralkommitténs arbete och följande instans är sedan ungdomsnämnden som ju är direkt underställd stadsstyrelsen. Även denna väg är lång och besvärlig, men den kommunala lagstiftningen tillåter tyvärr icke ytterligare genvägar.

Mina bästa hälsningar till alla dem, både kända och okända, som i Göteborg står i ungdomsledarvärv och jag är övertygad om att i denna min hälsning alla ungdomsledare i Helsingfors instämmer.

Kurt Forsman.

JAZZ: När jag nu förfäktar åsikten, att det bästa medlet till en allmän fördjupning av ungdomens musikkänsla är lyssnarkurser, i vilka jazz och klassisk musik behandlas jämsides med varandra, så är detta mindre ett resultat av ovanstående funderingar än av några års praktiskt arbete bland sådan ungdom, som inte utan vidare deltar i våra »ordinarie» musikkbildningskurser.

Ludwig Schnabl i Folklig Kultur.

DYNAMO hälsas välkommen! Redan av namnet hör man att det är något stockholmsspiggt, så hurtiga är vi ju sällan i Göteborg! Det är en liten tolvsidig tidning i trevligt enkel utstyrelse, som ges ut av Fritidsavdelningen vid barnavårdsnämnden i Stockholm och som skall vara ungdomsgårdarnas egen ledartidning.

Främsta bidraget i premiärnumret är en artikel av ungdomsledaren och polismannen Börje Bränström om »Polis och ungdom i New York». Han berättar att ungdomsdomstolarna i USA ofta tjänstgör som både barnavårdsnämnd, nykterhetsnämnd, medlare i äktenskapstvister och lite av varje. New Yorks socialarbetare är inte så förtjusta i polisens tilltagsenhet, men medger att den lyckas.

Bränström skriver:

— Vad som är märkligt, sett ur svensk synpunkt, är att föräldrarna måste komma med i domstolen, då en ungdom är instämmd. Och ansvaret faller tyngst på far och mor. Skulle inte vi i Sverige behöva lägga mer av ansvaret på föräldrarna? Hur skulle det vara om billånarnas föräldrar också fick inställa sig på svarandesidan?

SNASK OCH MILJONER! En stort upplagd propaganda i uppfostrande syfte för sundare matvanor kunde förebygga och bota hundratusentals människors fetma, påpekar landets argaste fetmabekämpare dr Nils-Brage Nordlander i Frisksport. Detta är f. n. den största insats för folkhälsan som kan göras, många liv och arbetsföra år kunde räddas och många miljoner sparas.

AVD. SKOR: Sanna mina ord, de försiktiga tillslag och den ömfotade behandling av bollen, som blir en nödvändighet med gymnastikskor, återspeglas faktiskt redan uppe i fotbollstoppen. Här är en omläggning absolut nödvändig. Sparkampanjer för att skaffa fotbollskor åt lovande grabbar i skol- och pojklag har stora utsikter att bli givande.

Wille Engdahl i Fotboll.

UNGDOMSUPPLYSNINGEN kallade sig ett företag i en 2-spaltig annons i DN tidigare i höstas. »Vi vill bekämpa geschäftsmakeriet på bostadsmarknaden. Om ni kan hjälpa ungdom i Stockholm att få hyra möblerade rum, ring, o. s. v.» Det visade sig vara en nystartad rådgivning vid Stockholms stads ungdomsbyrå, som bland annat börjat en kampanj för att få bostadsrum till ensamstående, nyinflyttad ungdom. Den når man genom att skicka ut en folder till nyligen mantalsskrivna en gång i månaden, i vilken Ungdomsupplysningen talar om vad den kan och vill. 140 rum har man förmedlat hittills och det är inte så dåligt i den tröga början. Men från juni 1951 till och med maj 1952 har 10,829 ungdomar mellan 15 och 25 år flyttat in i Stockholm! Siffran har hållit sig ganska konstant de senaste tio åren.

till sist

... fastslår Gustav Ekeberg på Skidfrämjandet att man just propagerat och demonstrerat för praktisk sportutrustning på Konserthuset, att första snön fallit vilket bör leda tankarna till fjällresor samt att man håller på att slå ett

Gustav Ekeberg,
Skidfrämjandet.

stort slag för skolornas fjällfärder i samarbete med Föreningen Norden. Ur det samarbetet skall något spännande kläckas.

Söndagsvandringarna fortsätter för övrigt, säger sekreteraren och föreståndaren vid främjandet och påminner om de femton vandringslederna i göteborgstrakten.

FANOR och STANDAR

i olika storlekar och prislägen tillverkas till allas belåtenhet. Skisser och priskurant på begäran. KONSTNÄRLIGT o. välgjort arbete garanteras.

FIRMA V. LINDBLAD
Rostastrand 21 - ÖREBRO - Tel. 106 87

Ungdom på fritid i hem och samhälle

Den uppmärksammade utredningen om göteborgs-ungdomens bostads- och fritidsförhållanden samt nöjesliv distribueras genom

**BARNAVÅRDSNÄMNDENS
UNGDOMSBYRÅ**

TEL. 17 09 20

Pris Kr. 5:—

När det gäller försäkringsfrågor

Som ombud för Försäkringsbolagen AVH står jag gärna till tjänst med upplysningar i försäkringsfrågor av olika slag.

Holger Davidsson
Doktor Hjorts Gata 12 C
Göteborg C
Telefon 20 32 40

Anlita AVH:s Helskyddstjänst!

Besök NTO:s företag:

KAFÉ OCH LUNCHRUM

MIMER

Storgatan 3, Göteborg

Telefon 11 67 56

**Frukost-, Lunch-, Konditori-
servering**

Familjefester för födelsedagar, bröllop, begravningar o. d. arrangeras. — För större fester kan T. R:s festväning disponeras. — Lämpligt studierum för studiecirklar och kommittéer upplåtes efter överenskommelse.

**Vill Ni
bli bjuden på kryssning
till Väst-Indien?**

Eller Kanarieöarna?
Eller bo gratis i Storlien en vecka?

Det är många fina priser i vår
ombudspristävling. Ni stöder en
god sak och får dessutom en rad
förmåner som ombud för Skid-
och Friluftsrämjandet, och Ni får
stöd av kraftig propaganda.

Kontakta Främjandets Göteborgs-
kansli, Centrumhuset, tel. 11 01 81
så får Ni alla upplysningar.

Skid och friluft
FRÄMJANDET

**1000
lämpliga
smalfilmer**

för förenings- och bildnings-
verksamheten.

Rekvirera förteckning!

AB SVENSK KULTURFILM
Vasagatan 9 - STOCKHOLM - Tel. 10 81 25

**VIOLAS
BLOMSTERAFFÄR**

Södra Vägen 2 - Tel. 16 70 41, 16 70 40

Medl. av F. B. F., Fleurop och Interflora

Försäljning i
Vestibulen Park Avenue Hotel
Blomsterkiosk vid
Amerikabåtarnas tilläggsplats - Tel. 12 15 94

när skidorna ska lagas, stälkan-
tas, vallas och ha nya bindningar
samt när tennis- eller badminton-
racketen skall omsträngas och
repareras.

**Stadens enda specialverkstad för
SPORTARTIKLAR**

Adressen är
MOLINGGATAN 9
och telefonnumret
20 41 42

ERIC W. EDELBRAND